

hans Navn stod nævnet i den Slags religiøse Tidskrifter og Pjecer, som nu fandtes i alle Hjemmene; og det havde bidraget ikke saa lidt til den forandrede Bedømmelse af ham, at man havde mærket, hvorledes han indenfor Præstestanden nød en ganske anderledes Anseelse end de fint paaklædte, hvidslipsede Provster og Konsistorialraader, som man før havde været saa stolt af.

Dertil kom nu hans lange Sygeleje og den op-
højede Sjælsro, hvormed han havde udstaaet sine Lidelser og imødeset sit Endeligt. I over et halvt Aar havde han ligget i Sengen, vel vidende, at han var Dødens Bytte. Og ikke alene havde han ingensinde selv klaget; han tillod heller ikke, at andre beklagede ham. »Saadan maa her ikke tales,« havde han engang med Strengthed sagt til en, der vilde trøste ham med Haabet om Helbredelse: »Det er at anklage Gud. Skal ikke Arbejderen være taknemlig, naar hans Dagværk er endt? Gud har ikke Brug for mig længer. Min Gerning er fuldbragt.« —

Per tilbragte Eftermiddagen oppe paa sit lille Loftsværelse, dels under Forsøg paa at sove og udhvile sig efter Rejsen, dels beskæftiget med at skrive til Jakobe. Han havde besluttet at fravige sin oprindelige Bestemmelse og blive her i det mindste indtil den næste Dag, da Faderen dog næppe levede længer. Omend Hensynet til Sømmelig-